

kdyby šlo o byt nebo část bytu nebo místnosti obchodní, bylo by náleželo jednati a rozhodnouti o přípustnosti výpovědi v řízení nesporném. Když o takové místnosti neběží, nemělo ovšem místa předchozí řízení nesporné, výpověď žalobcova a námitky žalovaného byly právem přijaty k soudu a právem bylo o nich zavedeno řízení sporné dle §§ 571 c. ř. s. a násl. Již z toho důvodu nelze tvrditi, že jde o věc, pro kterou jest předepsáno řízení nesporné, že tudíž pořad práva jest vyloučen a rozsudek prvního soudu jakož i předcházející řízení stíženy zmatečností dle Šu 477 čís. 6 c. ř. s.

Čís. 431.

Nárok proti obci na náhradu nákladu, jenž ji postihoval dle zákonů o chudinském opatrování, jest nárokem soukromoprávním.

(Rozh. ze dne 2. března 1920, R I 124/20.)

Žalobce, jenž byl se již před tím bez úspěchu domáhal za svého nezletilého syna chudinské podpory na obci pořadem stolic správních, žaloval obec, by mu nahradila náklad, jež vynaložil na výživu a výchovu svého syna, ježto žalovaná obec opětně, prý bezdůvodně, odmítla přijmouti jeho syna do sirotčince. Žalovaná obec vznesla námitku nepřipustnosti pořadu práva, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, ježto jde o nárok veřejnoprávní, jenž byl ostatně již pravoplatně zamítnut úřady správními. Rekursní soud námitku nepřipustnosti pořadu práva zamítl. Důvody: Žalobce opírá svůj nárok o právní důvod Šu 1042 obč. zák., jelikož prý učinil za žalovanou obec náklad, jež by tato dle zákona sama učiniti musila. Nárok, žalobou uplatňovaný, není tedy nárokem na podporu nebo na zaopatření proti žalované obci, který by žalobce jako chudý příslušník na ni z toho důvodu činil, že žalovaná obec nedostála povinností, uloženým jí zákony ze dne 3. prosince 1863 čís. 165 ř. zák. a ze dne 3. prosince 1868, čís. 59 z. zák. O takový nárok se nejedná, nýbrž o nárok, jež žalobce odvozuje z ustanovení Šu 1042 obč. zák., tedy o nárok soukromoprávní, o němž rozhodovati jsou povolány soudy. Žalobou uplatňovaný nárok není také totožným s nárokem, jehož domáhal se žalobce na žalované obci cestou správní a o němž pravoplatně bylo rozhodnuto. Žalobce žádal totiž na žalované obci dodatné vyměření přiměřené stálé denní podpory chudinské pro svého syna. Výše žádané podpory chudinské vůbec ani nevedl a ponechal stanovení její přiměřenosti žalované obci. O tomto nároku jakožto veřejnoprávním bylo úřady správními pravoplatně rozhodnuto.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

Důvody:

Usnesení v odpor vzaté hověí stavu věci a zákonu. Poukazuji k jeho správnému odůvodnění připomíná se proti vývodům rekursu vrcholícím v tom, že jde o týž předmět, jako v předchozím řízení správním, a že v tomto správním řízení bylo již pravoplatně rozhodnuto o nároku ža-

lobcově — ještě toto: V řízení, v němž konečně rozhodl nejvyšší správní soud nálezem ze dne 13. února 1919, domáhal se žalobce za svého nezletilého syna na obci chudinské podpory. Žadatelem byl tedy hoch zastoupený svým otcem, ne však tento osobně. Šlo pak o nárok odvozovaný z poměru osoby chudé, mající právo na zaopatření chudinské, k obci, k opatrování chudých z ohledů veřejných povinné, tedy o nárok příslušící z práva veřejného. Zcela jiné povahy jest nárok nynější žalobou uplatňovaný. Žádáť otec od obce podle §u 1042 obč. zák. náhradu za to, že učinil ve prospěch svého syna náklad, jenž by byl dle zákonů o opatrování chudých přináležel obci. Žalobce nevystupuje tedy tentokrát za svého chudého syna, nýbrž svým jménem, jakožto osoba, která v té příčině k obci není v žádném poměru veřejnoprávním, nárok jeho jest proto nárokem, odvozovaným z ustanovení práva soukromého, o takovýchto nárocích rozhodovati přísluší však řádným soudům. Z toho jest patrné, že nelze mluvit ani o totožnosti nároku, ani o tom, že nárok, o který jde, byl žalobci již pravoplatně odepřen úřady správními. Tomu bylo by tak jen tehdy, kdyby nezletilý syn domáhal se žalobou na obci znovu chudinské podpory za dobu od 1. července do 31. prosince 1917. Zároveň však z toho, co uvedeno, též vyplývá, že žalobce v řízení správním označil nárok, tehdy ku platnosti přiváděný, správně jako nárok veřejnoprávní, a že si nikterak neodporuje, vymáhá-li nynější nárok pořadem práva. Konečně se připomíná, že, byť i rozhodnutí o tom, je-li obec povinna, dáti žalobci žádanou náhradu, záviselo na řešení otázky předchozí, zdaž obec podle předpisů zákona o opatrování chudých, tedy podle předpisů veřejnoprávních, byla vůči synovi povinna k tomu, co jeho otec dle svého tvrzení naň vynaložil — nemá to významu pro posouzení přípustnosti pořadu práva, ježto příslušnost soudní se řídí jen povahou sporného nároku, který však, jak vylíčeno, jest zde nárokem soukromoprávním — a také o dotčené předchozí otázce rázu práva veřejného soud procesní povolán jest rozhodovati (arg. § 190 c. ř. s. a contr.).

Čís. 432.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Lhůta §u 12 cit. zák. jest propadnou lhůtou práva hmotného.

Ustanovení procesních zákonů, dle nichž nečítají se do lhůt dny poštovní dopravy, neplatí pro lhůty práva hmotného.

(Rozh. ze dne 2. března 1920, R II 21/20.)

Příhlášky drobných pachtýřů, by byly jim přiznány pozemky do vlastnictví, došly okresního soudu sice dne 18. září 1919, vlastníka však teprve dne 19. září 1919. Na poštu byly podány dne 18. září 1919. Rekursní soud odmítl ku vlastníkově stížnosti přihlášky jako opožděné a nejvyšší soud usnesení jeho potvrdil z těchto